

Conflicte între personalități – scuze ieftine pentru rebeliune

10 iulie 2004

Gili Cârstea

Într-o teză de licență, un elev de la școlile profeților spune că agitația de la Minneapolis a fost produsă din cauza conflictelor de personalitate. El vrea să spună că sesiunea ar fi decurs în liniște și pace dacă Jones, Waggoner, pe de o parte, și Smith, Morrison, Nicola, Porter și ceilalți, pe de altă parte, nu ar fi avut personalități atât de contrastante. Cu alte cuvinte, o ceartă între copii imaturi a reușit să creeze un asemenea tumult încât astăzi, la peste 100 de ani, biserica nu reușește încă să-și găsească pacea, iar redactorul de la Adventist Review recunoaște deschis că subiectul 1888 este unul dintre factorii de fragmentare a adventismului.

Elevul nostru nu este primul care propune această motivație. Corul opozanților soliei 1888 repetă acest refren de generații, dar dovezile nu susțin o asemenea propunere hilară. Conflict între personalități a existat mereu și se manifestă în toate lucrările bisericii mondiale, la toate nivelurile. Acest pretext este adus pentru a arunca în derizoriu semnificația reală a sesiunii 1888. Ei nu pot să creadă, și nici nu vor ca biserica să știe, că la Minneapolis Domnul chiar a dorit să trimită „ultima solie de har,” care urma să se transforme imediat în marea strigare. Deoarece ei nu văd nimic prețios în „solia foarte prețioasă” pe care „Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis-o poporului prin frații Waggoner și Jones,” caută în mizeria caracterului uman rațiunea pentru acest eveniment controversat.

Adevăratul motiv nu se găsește în conflictul dintre personalități, oricât de pronunțat ar fi putut fi el. Cel mai veridic martor ocular, Ellen G. White, spune că acolo Dumnezeu a coborât cu lumină pentru popor, iar Satana a stârnit o rebeliune împotriva acestei lumini și, prin intermediul fraților cu răspundere, a reușit să obțină o mare biruință. Ea spune că acolo Duhul lui Dumnezeu a fost jignit. Dacă era prezent personal, Hristos ar fi fost răstignit la fel ca acum două mii de ani. În viziune, îngerul Domnului i-a spus că acolo poporul repetă revolta lui Core, Datan și Abiram.

Acestea nu sunt copilării despre orgolii rănite. Acestea sunt acuzații de o gravitate extremă, iar conflictul este, din nou, între Hristos și Satana. Folosindu-se de autoritatea eclesiastică, dușmanul lui Dumnezeu a reușit să blocheze scopul lui Dumnezeu în pregătirea Miresei lui Hristos pentru scenele finale ale marii controversă. Lumina care trebuia să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu „a fost respinsă, și prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost ținută departe de lume.” Acțiunea a fost catalogată de Spiritul Proorociei ca fiind „de un caracter revoltător.” Acolo „spiritul lui Satana stăpâna inimile lor,” inimi care s-au „opus solilor și soliei Domnului.” Strigătul inimii lor a fost din nou „nu vrem ca omul acesta (Hristos) să domnească peste noi.” Domnul ne-a acuzat acolo că suntem „ultimii oameni din lume,” deoarece ne-am

permis să nutrim un spirit de persecuție împotriva celor ce poartă solia Domnului. Nu a fost un conflict între personalități, ci o bătălie între lumină și întuneric, pe care am pierdut-o prin decizia deplorabilă a fraților de a se alia cu spiritul lui Satana.

Nu există cale de a evita fapta noastră reprobabilă, afară de pocăință. A inventa motive grotești, a căuta hibe în caracterul solilor sau în solia lor nu face decât să expună și mai dizgrațios rebeliunea împotriva Domnului adânc înrădăcinată în ego-ul colectiv. Iar a pretinde că Minneapolis 1888 a fost o furtună într-un pahar produsă de conflicte între personalități este o formă cât se poate de iresponsabilă de a trata istoria noastră.
